

Hồi 6

Võ Lâm Cổ Sự

N

ến bấy giờ gã mới biết trận thế ở Lạc Tiên Cốc lợi hại đến thế nào.

Qua những gì Phi Thiên Nhất Ma nói, gã có nghi ngờ, nơi này ắt phải là nơi đã từng có Nho Tiên lưu ngụ. Thêm nữa, do có Nho Tiên lập thêm trận nên nơi này mới có danh xưng là Lạc Tiên Cốc.

Gã muốn tìm ra chỗ lưu ngụ đó của Nho Tiên, với hy vọng từ đó sẽ phát hiện chỗ thoát thân.

Nhưng đúng như Phi Thiên Nhất Ma bảo trận là do Vũ Nội Tam Tổ lập nhưng chính họ cũng không dám bén mảng đến.

Như vậy, không có gì là lạ khi gã sau gần một ngày quanh quẩn vẫn không thể đi xuyên qua trận, hoặc tìm thấy nơi ẩn cư của Nho Tiên.

Ngày sắp tàn, gã phải ngừng nghỉ. Cũng là lo cho bản thân, gã vừa bắt được một con chim điều bị lạc giữa trận đồ.

Gã đánh lửa đốt lên và lo bữa ăn.

Không ngoài dự đoán của gã, có tiếng hít hà của lão Phi Thiên Ma:

- Ngươi vẫn không thoát, đúng không? Nếu ngươi chia thức ăn cho ta, ta hứa sẽ cùng ngươi hợp lực.

Gã nhìn lão:

- Muốn hợp lực thì hợp lực, ta không cần lời hứa của lão. Vả lại, ta nhắc cho lão nhớ, chỉ cần lão manh động một lần nữa, ta dù không thoát khỏi nơi đây nhưng sẽ không bao giờ tìm cách chu cấp vật thực cho lão. Lão chớ quên, ta có đủ tú chi, việc tìm thức ăn đối với ta không hề khó. Không như lão, lão đã từng bị đói khát nhiều ngày.

Lão không thể không gật đầu:

- Ta hiểu rồi! Ngươi rất ranh ma. Được! hãy xem đó là lời hứa quân tử của ta.

Gã phì cười, xé một nửa thức ăn đã nướng chín ném cho lão:

- Phần của lão đây!

Đem đó để đề phòng, gã phải lẩn khuất một hồi lâu rồi mới tìm lấy một thân cây để leo lên và đánh giặc.

Khi tỉnh giấc, gã giật mình nhìn xuống.

Lão Phi Thiên đang ở dưới nhìn lên:

- Ta đã nói rồi, lưu người lại, xem ra ta được nhiều phần lợi hơn. Từ nay về sau người đừng nghi kỵ ta như vậy nữa. Thử hỏi, nếu ta muốn hại người, chính hơi thở nặng nề của người đã cho ta biết chỗ ẩn, người thoát sao?

Gã từ trên cây nhảy xuống:

- Lão nói đúng! Ta và lão cần phải thật tâm với nhau.

Dứt lời, gã mỉm cười và quay lại bước đi. Lão Phi Thiên kinh ngạc:

- Người đi đâu?

Gã vẫn bước đi, trong khi ném lại cho lão câu trả lời:

- Không phải ta đã nói rồi sao. Ta vào đây là có việc kia mà.

Đương nhiên lão Phi Thiên phải biết việc của gã là việc gì, gã muốn tìm Bạch Vân bí kíp.

Nhưng bất chấp mọi cố gắng của gã, khắp trận đồ dù có đến trăm bộ cốt khô gã vẫn sục tìm đủ trăm. Và bí kíp kia hoặc là không có hoặc đã có nhưng do thời gian trải qua quá lâu nên đã huỷ hoại. Gã từng nhìn thấy đủ loại khí giới vốn là vật tuý thân của đủ hạng người, khí giới được luyện bằng kim thiết mà còn bị mục nát thối kia thì với nửa mảnh bìa bằng da làm gì không bị huỷ hoại.

Nhìn gã quay lại tuy có mang theo một con thú rừng nhưng sắc mặt vẫn buồn thiu, lão Phi Thiên hỏi:

- Người không tìm thấy Bạch Vân bí kíp?

Gã lom khom đánh lửa. Và chỉ khi ngọn lửa hoàn toàn bùng cháy gã mới đáp:

- Nếu đúng như lão nói, bí kíp đó đã bị thất lạc ở đây những năm mươi năm, có lẽ đã bị tiêu huỷ vì thời gian.

Nhìn gã vẫn cứ buồn buồn, lão Phi Thiên cười nhẹ:

- Người cần bí kíp đó lắm sao?

Gã ngược mắt nhìn lão:

- Lão nói đi, có phải Bạch Vân bí kíp có thể giúp ta chống lại Xạ Nguyên Châm?

Lão gật đầu:

- Không sai! Vậy là ngươi đã gặp Xạ Hồn Lão Tổ?

Gã cười gượng:

- Gặp Xạ Nguyên Châm thì có, chứ còn gặp Xạ Hồn Lão Tổ thì chưa.

Lão chột quắc mắt:

- Ý người muốn nói người đã gặp truyền nhân của lão Xạ Hồn?

Gã hít vào một hơi, vừa xoay trở con thú trên ngọn lửa vừa bảo lão:

- Đúng vậy! Chỉ có điều, chữ Ma không còn là biệt danh cho riêng lão nữa rồi.

Lão quắc mắt:

- Có kẻ dám tự xưng là Ma ư? Y xưng như thế nào?

Gã đáp:

- Bọn này tự xưng là Kim Ma Bang.

- Kim Ma Bang? Kim Ma... Xưng là Kim Ma ư?

Nhìn sự thẳng thốt của lão, gã có vẻ đoán ra:

- Dường như lão có biết danh xưng này?

Lão bỗng buông tiếng thở dài:

- Nếu ta đoán không lầm, chính vì hai chữ Kim Ma này đã đưa ta đến tình trạng ngày hôm nay. Vậy là ta hiểu, tại sao Vũ Nội Tam Tổ đã quyết liệt dồn ta vào tuyệt lộ.

Lần này đến lượt lão Phi Thiên có sắc mặt buồn rười rượi. Lão buồn đến nỗi dù gã đã trao cho lão nửa phần con thú, lão chỉ cầm mà không buồn đưa lên miệng.

Biết lão có tâm sự, gã lẳng lặng ăn và hy vọng, nếu lão chịu nói, tất lão sẽ tự nói ra, không cần gã phải hỏi đến.

Chuyện xảy ra đúng như vậy. Đêm đó, lần đầu tiên gã được lão Phi Thiên cho biết chuyện gì đã xảy ra năm mươi năm trước.

Bên đống lửa bập bùng, lão Phi Thiên hào sảng nhắc lại quá khứ hào hùng độ nào của lão:

- Tình trạng giang hồ lúc đó đúng như câu mọi người thường nói: đạo cao một thước, ma cao một trượng. Đó là lúc hạng tà ma như ta, như Vọng Thiên Quỷ tha hồ làm mưa làm gió. Hãy nói đến hạng có quyền hùng cứ một phương, mọi người hễ nhắc đến là phải nhắc đến Ma, đến Quỷ trước, sau mới kể đến Phật, Tiên lũ danh môn chánh phái vô dụng.

Thở ra một hơi dài toàn là hào khí lão tiếp:

- Phe hắc đạo lúc đó cứ như lũ nấm mọc nhanh sau cơn mưa rào và tất cả đều trông cậy vào một mình ta. Nơi nào có ta đến là lũ danh môn chánh phái phải co đầu thắt cổ. Phải nói đó là lúc cực kỳ thịnh vượng cho phe hắc đạo. Sau ta, phải kể đến Vọng Thiên Quỷ, tiếp đó là đủ loại bàng môn tả đạo. Nhưng, phàm điều gì cũng vậy, hễ bạo phát là bạo tàn, có thịnh ắt có suy. Đầu tiên là việc tranh giành thứ bậc, thường có ở bất cứ hạng người nào hám danh.

Đôi mắt lão bỗng long lên sòng sọc, hần lên những tia nhìn phần uất:

- Lúc danh ta đang như sóng cồn, bỗng dung có ba gã tìm đến, chúng bảo chúng bắt phục khi một mình ta dám độc chiếm chữ Nhất. Để dạy cho chúng một bài học, ta chấp cả ba. Hừ! Đúng là lũ tí toe học đòi làm khôn, bằng chân tài thực học ta làm cho chúng một phen thất điên bát đảo. Chúng bỏ chạy sau khi bảo là sẽ trả mỗi nhục bại này. Bẵng đi hơn mười năm, ta gặp lại chúng. Lúc đó, tuy ta có nghe danh Vũ Nội Tam Tổ nhưng ta thật sự không ngờ đó là ba gã độ nào đã từng là bại tướng dưới tay ta. Lần gặp thứ hai này thật tình cờ.

Nói đến đây, giọng của lão bỗng chùng xuống:

- Ta nhìn thấy chúng định cưỡng bức một nữ nhân. Hà! Tuy ta đã bị gán đủ mọi loại ác danh nhưng điều ta kiêng kỵ và căm ghét nhất là hành vi dâm tà. Hướng chi, nhan sắc của nữ nhân nọ, ta thoáng nhìn đã cảm thấy rung động. Anh hùng cứu mỹ nhân là chuyện bình thường. Ta ra tay và không ngờ đã lọt vào mỹ nhân kế của lũ bại tướng kia.

Nghe đến đây, gã kinh ngạc:

- Họ biết lão thế nào cũng động lòng trắc ẩn nên đã cố tình dựng lên tấn tuồng này?

Lão Phi Thiên gật đầu:

- Không sai! Vì sau đó, lúc ta mãi giao đấu với bọn chúng, chính nữ nhân kia đã bất ngờ điểm huyết ta.

Gã nôn nóng, chỉ muốn chóng biết kết quả:

- Sau đó thế nào? Làm sao lão thoát?

Lão Phi Thiên cười vang:

- Đương nhiên ta phải thoát. Vì ta là Phi Thiên Nhất Ma kia mà. Không những thế, ta còn thừa dịp đưa nữ nhân kia đi theo ta.

Hào khí cuồng ngạo của lão lập tức lây sang gã thử đồng. Gã vỗ tay:

- Thật đáng mặt đệ nhất anh hào. Còn bọn kia thì sao?

Lão phẩy tay như muốn bảo đó chỉ là những phế vật:

- Để được sống, đương nhiên bọn chúng phải chạy chết.

Nhưng lão lại thở dài:

- Tuy nhiên, hành động của ta vô tình lọt vào kế thứ hai của bọn chúng.

Gã thất sắc:

- Chúng còn kế gì nữa?

- Ta đang có ý định thu phục nhân tâm của nữ nhân kia nên thay vì buông tha nàng, ta đã đưa nàng đến chỗ ta thường lưu ngụ. Một hôm, Vọng Thiên Quỷ tìm đến.

- Sao lão quỷ này lại tìm đến?

- Y đến để đòi người.

- Đòi người? Ai?

- Nữ nhân nọ! Vì nàng ta chính là thê tử của Vọng Thiên Quỷ.

Gã thử đồng bật hoảng:

- Nói vậy mỹ nhân kế kia là do Vọng Thiên Quỷ chủ xướng? Bọn kia là đồng mưu với Vọng Thiên Quỷ?

Gã giật mình khi nghe lão Phi Thiên giải thích:

- Thoạt đầu ta cũng nghĩ như ngươi, ta và Vọng Thiên Quỷ liền diễn khai một trường long tranh hổ đấu. Như đã nói, Vọng Thiên Quỷ chỉ xếp dưới ta một bậc nên bản lãnh của đôi bên có thể xem là kỳ phùng địch thủ. Vì thế, ta và Vọng Thiên Quỷ đã tận tình giao đấu và giao đấu đến lúc sức tàn lực kiệt. Đến lúc đó, nữ nhân kia mới làm cho ta và Vọng Thiên Quỷ ngỡ ngàng. Nàng bảo, nàng muốn hai ta phải quy thuận nàng, như ba gã kia đã trở nên thuộc hạ của nàng vậy.

Gã thử đồng thất kinh:

- Như vậy, kẻ chủ xướng là nữ nhân nọ?

Lão Phi Thiên gật đầu:

- Không sai! và tất cả bọn ta đều làm kế của nàng. Vọng Thiên Quý lúc bấy giờ mới trắng mắt, hoá ra thê tử của y chỉ muốn lợi dụng y. Phần uất, Vọng Thiên Quý vừa có dấu hiệu phản kháng, ả nọ liền thân nhiên xông đến lấy mạng trượng phu.

Gã giật mình:

- Ôi chao! Mụ có tâm địa độc ác và lạnh lùng thế sao?

Lão Phi Thiên bĩu môi:

- Tồi độc phụ nhân tâm, người chưa từng nghe bao giờ sao? Vậy là Vọng Thiên Quý mất mạng chỉ vì quá xem thường kẻ đầu ấp tay gối.

- Còn lão?

Lão cười nhẹ:

- Người còn nhớ ta đã nói đó là địa điểm nào không?

Gã gật đầu:

- Nhớ! Đó là nơi trú ngụ của lão.

- Không sai! Nhân lúc ả hạ thủ Vọng Thiên Quý, ta lợi dụng địa hình và lên bờ đi.

Gã hăm hở:

- Rồi sau này, lão nhất định đi tìm mụ ta để báo hận?

Lão thở dài thườn thượt:

- Ta cũng định như vậy. Nhưng từ đó về sau, mỗi khi nghĩ đến nhan sắc của nàng, ta lại chùng lòng và không nổi tim. Cứ như thế cho đến lúc ta được tin Vũ Nội Tam Tổ đang ẩn náu nơi đây.

Lão bỗng đổi giọng thật giận dữ:

- Ta căm ghét nhất là lũ này, vừa bất tài vô dụng vừa cam tâm làm nô tài cho bọn nữ nhân. Ta vội tìm đến đây. Nào ngờ, có lẽ đây chỉ là kế nên ta bất ngờ đụng độ bọn danh môn chánh phái có đến cả trăm người. Trận chiến khai diễn. Ta tả xung hữu đột, tha hồ huỷ diệt lũ nguy quân tử. Càng chém giết ta càng lấy làm lạ, tại sao bọn chúng không chịu bỏ chạy như mọi lần? Đến lúc hiểu ra, ta mới biết tất cả bọn ta đều làm kế của bọn Vũ Nội Tam Tổ.

Lão thu người lại và chán nản:

- Giờ nghe nhắc đến Kim Ma Bang, ta mới biết đứng sau âm mưu lần đó chính là ả nọ.

Gã bàng hoàng:

- Lại là mụ ta?

- Không sai! Ta còn nhớ rất rõ lời nói sau cùng của ả trước khi hạ thủ Vọng Thiên Quý. ả hỏi Vọng Thiên Quý có chịu giúp ả gây dựng một đại bang như Kim Ma Bang không? Đủ chúng tỏ Kim Ma Bang mà người nói, với Kim Ma Bang ta đã nghe chỉ là một.

Nghe đến đây, gã bật kêu lên:

- Lão lầm rồi! Không thể có chuyện cả hai đều là một được.

Lã Phi Thiên kinh ngạc:

- Sao lại không thể?

Gã đáp bằng cách hỏi:

- Nếu là một, sao năm mươi năm qua, trên giang hồ không một ai hay biết đến Kim Ma Bang?

Lão hoang mang:

- Có chuyện này thật sao?

Gã gật đầu:

- Chuyện là thế này:

Sau khi nghe gã cho biết rõ hiện tình trên giang hồ lúc này là thời cực thịnh cho võ lâm Trung Nguyên, lão Phi Thiên có một lúc ngớ người. Sau đó lão bỗng tỉnh ngộ:

- Ta hiểu rồi! Đây là ả và lũ Vũ Nội Tam Tổ tự chuốc họa vào thân.

Đến lượt gã ngớ ngẩn:

- Lão nói như thế là có ý gì?

Lão giải thích:

- Đương nhiên khi định tâm triệt hạ ta, ả chỉ muốn độc tôn thiên hạ. Nhưng cả ả và bọn Tam Tổ đều quên hã còn có lão Tây Phương Phật và Nho Tiên. Một khi ta và Vọng Thiên Quý chẳng còn, bọn ả làm gì đương đầu nổi hai nhân vật đại cao thủ này. Năm mươi năm qua, ta tin chắc bọn ả cũng thân sơ thất sở không kém gì ta. Và bây giờ, nếu Kim Ma Bang bắt đầu tái hiện, chúng tỏ bọn chúng đã âm thầm gây dựng thực lực hùng hậu.

Nói đến đây lão bỗng bực bội:

- Nếu không có lão Nho Tiên đột nhiên xen vào, khiến ta bị giam mãi nơi đây, chỉ cần ta xuất hiện nhất định bọn Kim Ma Bang đó sẽ sợ đến vỡ mật.

Gã chú tâm:

- Nho Tiên đã xen vào như thế nào?

- Lần đó, khi ta sắp sửa tận diệt hết lũ danh môn chánh phái, nhưng vẫn không thấy bọn Tam Tổ xuất hiện, ta chợt nghe tiếng than trách của lão Nho Tiên. Đại ý lão hận ta đã quá lạm sát và lão buộc lòng phải dùng hạ sách này để giam giữ ta.

- Và Nho Tiên đã lập thêm trận thứ tư, xen vào ba trận trước của Vũ Nội Tam Tổ?

- Không sai! Ta không thoát nên hận, đã điên cuồng quật kính vào những thi thể đã bị hạ sát trước đó. Hoặc tình cờ hoặc được lão Nho Tiên sắp đặt, một tảng đá lớn đã lăn vào ta.

Đưa tay chỉ hai chi dưới, lão nói:

- Người xem đó, phần hạ thân của ta đã hoàn toàn bị phá huỷ. Hà... hà...! Nhưng muốn ta chết đâu phải là dễ.

Nghe lão cười, gã thảm kinh hoảng cho tính khí hung hãn như lão. Gã nghĩ, thà để lao bị giam hãm suốt đời ở đây còn hơn để lão thoát đi và di hoạ cho muôn người.

Đọc được ánh mắt của gã, lão Phi Thiên lạnh giọng:

- Người đừng mong tìm cách thoát đi một mình. Ta cho người hay, những hiểu biết của người về kỳ môn thuật vẫn còn nông cạn, không có ta giúp người đừng vọng tưởng đến chuyện tự phá giải trận đồ.

Gã cười gượng:

- Dù lão có hiểu biết hơn ta nhưng đã năm mươi năm trôi qua lão vẫn không thoát. Hà tất lão phải quá nghĩ ngợi như vậy.

Nói thì nói vậy, nhưng kể từ lúc đó gã không ngừng tìm cách thoát thân.

Đem đến thì như vậy, gã luôn đốt lửa và cung phụng vật thực cho lão Phi Thiên. Nhưng khi ánh dương quang xuất hiện, gã thường lên đi một mình.

Nhiều ngày trôi qua, nếu lão Phi Thiên càng lúc càng đỏ da thối thịt thì lão vẫn luôn gặng gã hỏi:

- Người thường lên một mình đi đâu?

Gã đã sắp sẵn câu trả lời:

- Ngoài việc tìm kiếm vật thực ta còn muốn dò xét khắp nơi.
- Để làm gì?

Gã nhún vai:

- Ngồi một chỗ suy nghĩ về trận đồ như lão ta không đủ nhẫn nại. Có đi lại như vậy, ta nghĩ, sẽ thấu triệt mọi biến hoá của trận đồ hơn.

Lão cười nhẹ:

- Vậy người đã thấu triệt như thế nào?

Tuần thủ phương châm: biết nhưng vờ như không biết, gã đáp:

- Đương nhiên do hiểu biết kém lão nên ta không thể thấu triệt bằng lão.

Và gã hỏi:

- Tại sao lão không giải thích thêm cho ta hiểu về kỳ môn thuật?

Lão bĩu môi:

- Nói cho người biết thì dễ, nhưng nhờ người vì có điều kiện đi lại dễ dàng hơn ta nên khi thông suốt, người lẳng lặng bỏ đi thì sao? Ta làm sao tin người được?

Gã nhún vai:

- Tuỳ lão! Chính lão không thật tâm với ta thì đừng trách ta sao không thật tâm với lão.

Nghe thế, lão nổi giận:

- Nếu ta phát hiện người giở trò, dù chỉ một lần thôi, ta...

Gã phì cười:

- Lão đừng quên ta muốn thoát lão không khó. Ngược lại, chỉ khi ta ngủ lão mới có dịp đi tìm ta. Giả như ta tỉnh ngủ bất chợt thì sao? Lão muốn bắt ta đâu phải dễ?

Tuy đã nói một cách đoan chắc như vậy nhưng để an tâm, từ lần đó đêm nào gã cũng lên bờ đi, không dám ngủ một mạch đến sáng như trước.

Thái độ của gã vô tình làm lão Phi Thiên lo ngại. Đến độ, có lần lão phải tự đề xuất:

- Ta và ngươi nên lập một hiệp ước quân tử! Ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả những gì ta hiểu biết về kỳ môn trận thế, ngược lại, khi nghĩ được cách phá trận ngươi không được bỏ mặc ta.

Chính gã cũng đang mong chờ điều này. Vì suy nghĩ cho cùng, nếu không kể thời gian đã qua đi là gần năm mươi ngày, một mình gã dù có tận lực suy nghĩ đến đâu vẫn không hy vọng có ngày thoát hiểm.

Gã đáp:

- Chi sợ lão vẫn không tin ta.

Lão hứa:

- Những ngày qua, dù ngươi sợ ta nhưng ngươi vẫn cung phụng đủ thức ăn cho ta. Ta nghĩ, ngươi là người trung hậu, nhất định là kẻ đáng tin cậy.

Gã thở ra một hơi dài:

- Nếu lão sớm nhận thức điều đó thì hay biết mấy.

Lão nghi hoặc:

- Hay là hay như thế nào? Ngươi đã tìm được chút manh mối nào sao?

Gã thâm trách bản thân:

"Sao ta đại mồm đại miệng như thế không biết? Hạng như lão, đầu để gì qua mặt"

Miền cưỡng, gã nói cho lão biết:

- Manh mối thì chưa. Nhưng ta đang hy vọng sẽ tìm lại đúng phương hướng ta đã đi vào.

lão kinh nghi:

- Điều gì khiến ngươi hy vọng?

Gã đáp:

- Vì nếu ta nhớ không lầm, ở phương hướng đó chỉ có hai lớp trận. Và đó là hai lớp mà ta và lão đều biết cách phá giải.

Lão chớp ngay định ý đó của gã:

- Ngươi tìm được chưa?

Gã lắc đầu:

- Do ta kém hiểu biết về thuật kỳ môn nên việc tìm lại phương hướng không phải dễ. Lập tức, lão hăng hái giải thích cho gã hiểu những biến hoá thường có của trận thế. Lão nói:

- Trận thế chẳng qua là dựa vào sự biến hoá và chuyển của thiên tượng. Giả như lúc này là đầu tuần trăng, người đương nhiên chỉ nhìn thấy sao Bắc Đẩu chỉ một lúc rồi thôi. Trong trận thế cũng vậy, có những cung môn lúc ẩn lúc hiện, tùy theo vị trí người đứng. Nó như thế này...

Gã nghe không sót lời nào. Và mơ hồ, gã như thoáng tìm thấy cách hoá giải trận thế. Bất gặp ánh mắt đỏ của gã, những ngày sau, lão Phi Thiên không ngớt dò xét gã. Gã đi đâu cũng bắt gặp lão bám theo. Để lão thôi nghi ngờ, gã lập kế...

- o O o -